

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Oboer/90/2014
Identifikačné číslo spisu:	4013899394
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Veselá Zemaníková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:4013899394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti povinnému H. X., nar. XX. Y. XXXX, bytom A.r, o zastavenie exekúcie, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 16Er/414/2004, o odvolaní a dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 29. apríla 2013, č. k. 15CoE/116/2013-59 a o návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania, takto

rozhodol:

Odvolacie konanie zastavuje.
Návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamieta.
Dovolanie oprávneného odmieta.
Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Nitra poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na základe notárskej zápisnice č. N 2464/2004, NZ 69425/2004 spísanej 12. 09. 2004 notárkou JUDr. Jarmilou Kováčovou so sídlom v Bratislave.

Okresný súd Nitra uznesením z 21. 08. 2012, č. k. 16Er/414/2004-41 exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, oprávnený a povinný uzavreli dňa 30. 03. 2004 Zmluvu o úvere č. 4420106 (ďalej len „zmluva o úvere“ alebo „zmluva“), súčasťou ktorej bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný splnomocnil advokáta Mgr. Tomáša Kušníra na spísanie notárskej zápisnice, t. j. aby v jeho mene uznal jeho záväzok z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo pre exekúciu na celý jeho majetok do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Nakoľko povinný nesplnil záväzok zo zmluvy, bola spísaná notárska zápisnica, kde za povinného konal a zápisnicu podpísal splnomocnený advokát Mgr. Tomáš Kušnír, ktorý dlh v plnom rozsahu, čo do základu aj do výšky uznal, a zároveň vyhlásil, že dlh ktorý je opísaný

v notárskej zápisnici povinný splatí v lehote do 21. 09. 2004, v opačnom prípade vyjadril súhlas s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Súd dospel k záveru, že splnomocnenie, ktoré je súčasťou zmluvy o úvere je v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka považované za neplatný právny úkon, na základe ktorého nemohlo dôjsť k uznaniu právneho záväzku Mgr. Tomášom Kušnírom, a teda k vydaniu a podpísaniu notárskej zápisnice. Poukázal na ust. § 574 ods. 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že konanie povinného o splnomocnení Mgr. Tomáša Kušníra je v rozpore so zákonom. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere a splnomocnení Mgr. Tomáša Kušníra neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, teda v tom čase nemohol ani povinný realizovať svoje právo a dlh uznať a nemohol ani na tento právny úkon splnomocniť Mgr. Tomáša Kušníra. Z toho vyplýva aj nevedomosť povinného o splatení svojho dlhu v lehote určenej v exekučnom titule. Na základe uvedeného súd dospel k záveru, že exekúciu bolo potrebné vyhlásiť za neprípustnú a následne zastaviť podľa § 58 ods. 1 a § 57 ods. 1 písm. g/ zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“).

Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením na odvolanie oprávneného uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil a návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením uznesenia súdu prvého stupňa a preto sa v zmysle § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) obmedzil len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. S poukazom na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol, že podstatnou a právne relevantnou skutočnosťou je, či splnomocnenie je platným právnym úkonom a uznanie dlhu na základe takto udeleného plnomocenstva v notárskej zápisnici je platným právnym úkonom. Uviedol, že právne úkony osôb, ktoré nespĺňajú náležitosti upravené v § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka neplatné, bez ohľadu na skutočnosť, či o tom účastníci právneho úkonu vedeli. Ďalej dodal, že otázku naplnenia formálnych a materiálnych predpokladov môže posudzovať iba exekučný súd. Uviedol, že Exekučný poriadok zakotvuje pre exekučný súd oprávnenie a povinnosť skúmať v ktoromkoľvek štádiu už začatého konania zákonnosť exekučného titulu, pričom exekučný súd tak môže urobiť na návrh účastníka, ako aj bez návrhu. Mal za to, že preskúmvacia činnosť exekučného súdu sa uplatňuje kedykoľvek, nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie.

K návrhu oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a článku 267 Zmluvy o fungovaní EÚ uviedol, že v prejednávanej veci nebolo potrebné obrátiť sa s predbežnou otázkou k výkladu únieového práva na Súdny dvor Európskej únie, preto návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

Proti potvrdzujúcemu výroku uznesenia odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie, ktoré odôvodnil ust. § 241 ods. 2 písm. a/ a § 237 písm. a/ O. s. p., že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci, ust. § 237 písm. d/ O. s. p., že v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo, ust. § 237 písm. f/ O. s. p., že súd svojím postupom odňal možnosť konať pred súdom, ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol, aby do volací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania a navrhol, aby dovolací súd rozhodol o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

Podľa jeho názoru, exekučný súd nie je oprávnený skúmať materiálnu správnosť exekučného titulu - notárskej zápisnice. Vo veci je daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci - o materiálnych a formálnych podmienkach vykonateľnosti exekučného titulu sa rozhodovalo v čase, keď už o nich bolo právoplatne rozhodnuté vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Odňatie možnosti pred súdom konať vyvodzoval zo skutočnosti, že súdy nevyzvali a ani inak nekomunikovali s oprávneným o jeho právnych a skutkových návrhoch, a že svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnili. Odňatie možnosti konať pred súdom videl aj v tom, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci pojednávanie, aj keď tak v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku boli povinné urobiť a že exekučný súd neumožnil oprávnenému viesť

kontradiktórne súdne konanie.

Oprávnený v podanom dovolaní navrhol, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré formuloval do dvoch bodov.

Oprávnený podal proti uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, ktorým žiadal uvedené rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť tomuto súdu na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu a dovolaniu oprávneného nevyjadril.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávneného.

Oprávnený v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bol už účastníkom konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred najvyšším súdom, v ktorých - tak, ako aj v tomto prípade - podal odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu; najvyšší súd konanie o jeho odvolaniach v týchto veciach zastavil (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu z 29. 04. 2013 sp. zn. 3OboE/1/2013, ako aj z 18. 06. 2013 sp. zn. 3OboE/25/2013, z 10. 03. 2014 sp. zn. 3OboE/74/2013, sp. zn. 3OboE/76/2014, z 19. 11. 2014 sp. zn. 3OboE/202/2014) s tým, že a/ odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa, b/ rozhodnutie krajského súdu, ktorým bol v odvolacom konaní zamietnutý návrh na prerušenie konania a ktorým bolo potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie, nie je rozhodnutím krajského súdu ako súdu prvého stupňa (ale je rozhodnutím odvolacieho súdu), c/ najvyšší súd na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O. s. p. a § 10 ods. 1 a 2 O. s. p.). Najvyšší súd na uvedené rozhodnutia v podrobnostiach poukazuje s tým, že aj v preskúmvanej veci sa stotožňuje s právnymi závermi v nich vyjadrenými.

Vzhľadom na to, že funkčná príslušnosť najvyššieho súdu na prejednanie odvolania oprávneného nie je daná, najvyšší súd konanie o odvolaní zastavil (§ 103 a § 104 ods. 1 O. s. p.).

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas oprávnený zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.) skúmal, či je dôvodný jeho návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

K podobnému návrhu oprávneného na prerušenie dovolacieho konania sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 17. 03. 2014 sp. zn. 3Oboer/108/2013, 29. 04. 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. 06. 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 15. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/208/2013, z 29. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013, z 21. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/234/2013 na ktoré v podrobnostiach poukazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci, pre účely ktorej opakuje, že Súdny dvor Európskej únie má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania. Z určujúceho hľadiska teda išlo zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka a Exekučného poriadku). Do volací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 a ods. 3 O. s. p. skúmal, či oprávneným podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O. s. p., dovolateľom napadnuté

uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávneného preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Oprávnený procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/, e/ a g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v do volacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávneného, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jeho dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už najvyšší súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých ten istý oprávnený vystupoval v procesnom postavení dovolateľa. Ako príklad uvádza najvyšší súd rozhodnutia z 29. 04. 2014 sp. zn. 3Oboer/75/2013, z 19. 06. 2014 sp. zn. 3Oboer/179/2013, z 29. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/147/2013, z 29. 07. 2014 sp. zn. 3Oboer/139/2013 a z 17. 06. 2014 sp. zn. 3Oboer/165/2013 a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku najvyšší súd konštatoval, že: prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O. s. p.) je daná iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej nemal rozhodnúť; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 Exekučného poriadku), vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle v § 237 písm. d/ O. s. p. (viď aj rozhodnutie najvyššieho súdu z 01. 02. 2012 sp. zn. 5Cdo/205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. 06. 2012 sp. zn. III. ÚS 254/2012), ustanovenie § 237 písm. e/ O. s. p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritórne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania - nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,

Exekúciu možno vykonať aj na podklade notárskej zápisnice, ktorá má náležitosti uvedené v § 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku; ak tieto náležitosti nemá, nejde o vykonateľný exekučný titul. Ak je za exekučný titul označená notárska zápisnica, je exekučný súd povinný skúmať, či na jej podklade možno vykonať exekúciu (porovnaj obdobne R 58/1997). Pokiaľ notárska zápisnica nie je vykonateľný exekučný titul, je exekúcia neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania (I. ÚS 151/2011 a I. ÚS 155/2011). Najdôležitejšou náležitosťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu je súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Ak niekto ako zástupca vysloví za povinnú osobu takýto súhlas napriek tomu, že nie je oprávnený za ňu konať, nejde o súhlas povinnej osoby. Zastupovať iného nemôže ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka) - o taký prípad ide tiež vtedy, keď určitý nebankový subjekt má vopred vytypovaného „zástupcu“ druhej zmluvnej strany, následné úkony ktorého sledujú nie záujmy ním zastupovanej zmluvnej strany, ale záujmy nebankového subjektu. Dohoda o zastúpení je v tomto prípade neplatná (§39 Občianskeho zákonníka), preto je absolútne neplatný aj Mgr. Tomášom Kušnírom udelený „súhlas“ s vykonateľnosťou notárskej zápisnice, v dôsledku čoho chýba podstatná náležitosť jej materiálnej vykonateľnosti (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku),

Ak sa exekúcia navrhuje na podklade notárskej zápisnice, ktorá nemá náležitosti vykonateľného exekučného titulu (§ 41 ods. 2 písm. c/ Exekučného poriadku), ide o dôvod, so zreteľom na ktorý treba žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnuť (prípadne, ak táto okolnosť vyjde najavo až po poverení súdneho exekútora, exekučné konanie zastaviť).

nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. j/ O. s. p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu a nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O. s. p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,

nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonával na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne - teda aj

bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného - môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania,

ak exekučný súd pri preskúmaní exekučného titulu vychádza z iných dôkazov než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávneného, je povinný dať mu možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. Pre udržateľnosť napadnutého postupu a uznesení však postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku, (pozri aj stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PLz. ÚS 1/2014, prijaté na neverejnom zasadnutí pléna dňa 07. 05. 2014)

Tieto právne závery (viď bod 1. až 8.) zastáva najvyšší súd aj v preskúmvanej veci.

K námietke oprávneného, že súdy oboch stupňov nevytýčili vo veci ústne pojednávanie aj keď tak podľa zákona boli povinné urobiť, dovolací súd uvádza, že zákonom č. 230/2012 Z. z. účinným od 09. 08. 2012 bol novelizovaný Exekučný poriadok, ktorý ustanovenie § 57 Exekučného poriadku doplnil o ods. 5, v zmysle ktorého súd nariadi pojednávanie ak rozhoduje podľa § 57 ods. 1 písm. g/ ak/ Exekučného poriadku. V danom prípade súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku uznesením z 21. 08. 2012. Došlo teda k procesnej nesprávosti namietanej oprávneným.

Dovolací súd v preskúmvanej veci vzal do úvahy, že s účinnosťou od 01. 01. 2013 došlo k zmene právnej úpravy, v zmysle ktorej bolo predmetné ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku vypustené. Z uvedeného je zrejmé, že s účinnosťou od 01. 01. 2013 je na úvahe exekučného súdu či pojednávanie nariadi. Túto zmenu dovolací súd zohľadnil pri úvahe, či sa zrušením napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dosiahne zmysel a účel sledovaný dovolaním (náprava nesprávosti, ku ktorej došlo). Dovolací súd nemohol prehliadnuť, že i keby došlo k zrušeniu rozhodnutí súdov nižších stupňov a k vráteniu veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, nebol by (už) tento súd povinný nariadiť pred zastavením exekúcie pojednávanie. Navyše, ako vyplýva z judikatúry z rozhodnutia R 39/1993, podmienka prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je splnená, v prípade, že sa účastníkovi odňala možnosť konať pred súdom (iba) pre časť konania do takej miery, že účastník následne mohol uplatniť svoj vplyv na výsledok konania napr. tým, že mohol podať proti rozhodnutiu, ktoré mu bolo riadne doručené, odvolanie. Oprávnený v danom prípade túto možnosť využil. Rovnako odvolací súd v danom prípade postupoval v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p., keď o odvolaní oprávneného rozhodol bez nariadenia pojednávania. V danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie v zmysle § 214 ods. 1 písm. a/ O. s. p. a rovnako nebol splnený ani jeden z ostatných dôvodov (§214 ods. 1 písm. b/, c/ a d/ O. s. p.), pre ktoré predseda senátu odvolacieho súdu musí vždy nariadiť pojednávanie. Z uvedeného vyplýva, že nariadenie pojednávania bolo v danom prípade na úvahe odvolacieho súdu.

Dovolateľom namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, nepreskúmateľnosť ich rozhodnutí (R 111/1998 a tiež III. ÚS 551/2012) a nesprávnosť právneho posúdenia, na ktorých tieto rozhodnutia spočívajú (R 54/2012), nie sú vady konania v zmysle § 237 O. s. p. a prípustnosť dovolania nezakladajú. Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľom, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O. s. p., najvyšší súd odmietol procesné neprípustné dovolanie oprávneného podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

IV. Oprávnený z procesného hľadiska zaviniť, že sa konanie o jeho odvolaní muselo zastaviť a vznikla mu povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 146 ods. 2 O. s. p.). V konaní o jeho dovolaní vzniklo procesné úspešnému povinnému právo na náhradu trov konania proti oprávnenému, ktorý úspech v dovolacom konaní nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky nepriznal povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, pretože nepodal návrh na ich priznanie (§151 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.